

Arrest

nr. 302 916 van 8 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 januari 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 januari 2022 om internationale bescherming. Op 15 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 juni 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart geboren te zijn te Gank, Paktia provincie, Afghanistan, op (...) 2005. Je hebt de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtoun van origine en soennitisch moslim.

Je hebt steeds, tot aan jouw definitief vertrek, in jouw dorp Gank, provincie Paktia, bij jouw familie verbleven. Je komt uit een gezin met vier kinderen. Jouw ouders verblijven samen met jouw broers en zus in jouw ouderlijke woning in het dorp.

Je bent nooit naar school, noch naar de madrassa geweest.

Jouw vader heeft een motorfietswinkel in de bazaar. Jij ging 's middags naar hem toe met eten en je hielp hem met het herstellen van motorfietsen, benzine bijvullen etc. Vaak kwamen talibanleden naar de winkel met de vraag hun motorfietsen te herstellen. Ze vroegen jou, een vijftiental keer ongeveer, deel te nemen aan de jihad. Zowel jij als jouw vader wilden hier niet op ingaan. Ongeveer een maand nadat ze voor het eerst over hun jihad gesproken hadden, vroegen ze een motorfiets van hen, die op een andere locatie stond, te herstellen. Jouw vader stuurde jou mee. Toen je aankwam verzamelden verschillende talibanleden zich rondom jou en de commandant sprak jou toe. Hij zei dat je moest deelnemen aan hun jihad. Je kreeg drie dagen de tijd om je aan te melden. Je ging naar huis en vertelde wat er gebeurd was. Jouw vader zei dat het beter was dat je niet meer naar de winkel zou komen. Twee dagen later kreeg jouw vader bezoek van de taliban in de winkel. Jouw vader zei dat je ziek en daarom niet aanwezig was. Die avond stuurde jouw vader jou naar jouw neef B. (...) en vroeg hem jouw vertrek uit Afghanistan te regelen. Op de avond van jouw vertrek naar B. (...) kwamen talibanleden naar jouw ouderlijk huis. Ze hebben jouw vader en andere aanwezigen geslagen.

In de zomer van 2021, net voor de machtsovername van de taliban, ben je uit Afghanistan vertrokken. Je reisde via Pakistan naar Iran en vervolgens naar Turkije. Hierna reisde je door naar Griekenland en via Macedonië, Servië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. In België diende je op 17 januari 2022 jouw verzoek om internationale bescherming in.

Na jouw definitief vertrek zocht de taliban nog verschillende keren contact met jouw vader en beledigde hem. De taliban verwacht nu van jouw jongere broer dat hij mee hun jihad gaat voeren.

Na jouw vertrek uit Afghanistan zijn talibanleden naar jouw ouderlijk huis gekomen en gebruikten ze fysiek geweld tegen jouw vader.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je jouw taskara neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jouw in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Verder heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Tot slot werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van gewoonlijk verblijf.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Dit gezegd zijnde, dient op basis van jouw verklaringen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd te worden dat je geen gegronde vrees hebt voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Vooreerst plaatst het CGVS vraagtekens bij jouw houding en deze van jouw vader gedurende de maand die vooraf ging aan het moment dat je effectief met de taliban meeging voor het zogenaamde herstel ter plekke

van de motorfiets. Je geeft aan dat in deze maand de taliban reeds verschillende keren naar de winkel van jouw vader was gekomen en jou gedurende deze maand, je spreekt over een vijftiental keer, aansprak over de jihad (CGVS p.9-11). Uit jouw verklaringen blijkt dat het duidelijk voor jou was dat ze jou wilde overtuigen om deel te nemen aan hun jihad. Zo zeg je "Het verhaal was zich elke dag aan het herhalen. En ze waren daar bijna elke dag aanwezig. Ze begonnen met zeggen, je bent jong, je moet met ons jihad doen. ... Ze waren dat bijna altijd aan het vragen. Ze wilden alles in mijn hersenen neerschrijven. Als ik jihad doe, dan samen met mijn vader, ga ik naar het paradijs. Ze waren constant, elke dag, deze woorden aan het herhalen." (CGVS p.9). Zowel jij als jouw vader wilden hier niet op ingaan en dit lieten jullie verstaan aan de taliban (CGVS p.9, 11). Uit het feit dat de taliban telkenmale terugkwam, blijkt dat het voor hen menens was jou en jouw vader op andere gedachten te brengen. In het licht hiervan vindt het CGVS het door jullie gestelde gedrag en reactie hierop niet aannemelijk. Gezien het risico dat boven jouw hoofd hing om nog meer aan deze oproepen blootgesteld te worden en hier eventueel wel eens ontvankelijk voor te kunnen worden, kan er verwacht worden dat je blootstelling aan de taliban dan ook hardnekkig zou vermeden worden. Met andere woorden dat je niet meer naar de winkel zou komen, alsook dat jouw vader daadkrachtig zou optreden en hierop zou aansturen. Uit jouw verklaringen blijkt evenwel dat jouw vader eerder een lakse houding aannam. Zo zeg je "Mijn vader zei, je mag niet meer met hen spreken. Als ze hier zijn, zet je aan de kant binnen de winkel. (CGVS p.11). Dat je vader niet daadkrachtiger optrad en je niet aanmaande niet meer naar de winkel te komen, wat de meest effectieve manier was om verdere blootstelling te vermijden, is niet aannemelijk. Jou hiermee geconfronteerd om welke reden je telkens opnieuw naar de winkel ging, zeg je "Ik moest voedsel aan mijn vader brengen. ... Daar had hij niets om te koken en voedsel op te warmen. In de ochtend was het nog niet klaar, mijn moeder kookte later." (CGVS p.11). Het hoeft niet te verwonderen dat dit kant noch wal raakt, gezien het risico dat boven jouw hoofd hing. Jouw moeder was immers ook op de hoogte van wat er zich afspeelde (CGVS p.11), indien de maaltijd van jouw vader het probleem was, kan er verwacht worden dat het niet al te moeilijk zou geweest zijn hierop in te spelen. Het hoeft niet te verwonderen dat jullie houding en reactie de door jouw beweerde problemen ondermijnt.

In het verlengde hiervan is het totaal niet aannemelijk dat jouw vader jou meestuurde met de taliban om hun motorfiets te herstellen. Gezien wat er zich de voorbije maand had afgespeeld en gezien hun herhaaldelijke vraag om deel te nemen, waren er voldoende signalen om te vermoeden dat ze jou verder zouden blijven viseren. Dat jij dan door jouw vader, alleen, meegestuurd werd om de motorfiets te herstellen, doet volledig afbreuk aan de door jouw beweerde vrees. Als reden om dewelke je meeging zeg je "Ze vroegen het aan mijn vader, mijn vader was aan het eten en hij had werk te doen, er waren nog andere klanten ook. Ze moesten bediend worden. Mijn vader vroeg me, ga gewoon even om te kijken wat het probleem was aan de motorfiets" (CGVS p.11). Je geeft aan dat jouw vader niet vreesde dat ze jou opnieuw gingen confronteren met hun vraag tot deelname aan de jihad omdat hij hen had aangegeven jou met rust te laten en ze klaarblijkelijk hiermee akkoord gegaan waren (CGVS p.11-12). Uit het feit dat ze de moeite namen om een vijftiental keer jullie aan te spreken om deel te nemen aan de jihad, blijkt dat het voor hen menens was en ze zich niet zonder meer verzoenden met een weigering deel te nemen. In het verlengde hiervan slaat het dan ook nergens op dat jouw vader plots geen vrees meer zou hebben. Er kan verwacht worden dat jullie zich dan ook zeer voorzichtig zouden opstellen en dat het dan ook uit den boze was je alleen op pad met de taliban te sturen. Het hoeft niet te verwonderen dat de door jou geschetste gang van zaken niet aannemelijk is.

Bovendien doet het door jou geschetste vervolg afbreuk aan jouw geloofwaardigheid. Je geeft aan dat de commandant je met een niet mis te verstane boodschap had laten gaan. Zo zeiden ze "Na drie dagen komen we naar jouw winkel en gaan we de winkel overnemen als je niet meegaat. Als je niet zal terugkeren, dan gaan we jouw moeder en vader vermoorden." (CGVS p.12). Je doet uitschijnen dat de taliban zware gevolgen zou koppelen indien je niet zou ingaan op hun eis om deel te nemen aan de jihad. Indien de taliban jou effectief op dermate wijze zou viseren, kunnen er, gezien hun ernstige bedreigingen, zware gevolgen verwacht worden bij het niet ingaan op hun eis. Het door jouw geschetste vervolg staat evenwel niet in verhouding met hun bedreigingen. Zo blijkt uit jouw verklaringen dat jouw vader de taliban kon afwimpelen door een smoes te verzinnen dat je ziek was, toen ze twee dagen nadat je door hen meegelokt was, naar zijn winkel kwam. De dag daarop volgend, een vrijdag toen de winkel gesloten was, kwam de taliban naar jouw ouderlijke huis. Toen jouw vader opnieuw zei dat je ziek was, werd hij geslagen, doch vertrokken ze zonder meer met de boodschap "Als de jongen niet terugkeert, dan zullen we je niet met rust laten." (CGVS p.13). Alzo lieten ze het initiatief volledig bij jullie liggen. Indien het effectief voor hen menens was en indien ze het effectief op jou hadden gemunt, kan er verwacht worden dat de taliban, zoals ze eerder hadden bedreigd, meer effectieve manieren zouden inzetten om druk op jou en jouw familie uit te oefenen. Deze lakse houding van de taliban zette zich ook voort na jouw vertrek. Je zegt "Dan zijn ze ongeveer twee keer naar huis gegaan, ze hebben daar voedsel gegeten en dan hebben ze de borden en spulletjes kapot gemaakt en gebroken." (CGVS p.13). Wederom een element dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door jouw geschetste problemen. Indien ze jou effectief viseerden en indien ze jou en jouw familie wilden straffen voor het feit dat je niet deelnam aan de jihad, zoals de commandant duidelijk verwoord had, kunnen er zwaardere problemen verwacht worden. De commandant had immers letterlijk ermee bedreigd jouw ouders

te vermoorden. Bovendien blijkt dat jouw vader momenteel nog steeds in de winkel werkt (CGVS p.6), wat tevens een opmerkelijk gegeven is in jouw geschetste asielrelaas, gezien de eerdere dreigementen van de commandant. Het hoeft niet te verwonderen dat door voorgaande bevindingen jouw beweerde problemen sterk ondermijnd worden. In het licht van voorgaande dient bovendien opgemerkt te worden dat de houding van jouw familieleden in het kader van de geuite bedreigingen niet aannemelijk is. De vaststelling dat jouw familie op jullie oorspronkelijke verblijfplaats bleef wonen en jouw vader zonder meer sinds de dag nadat je was meegelokt opnieuw naar de winkel ging (CGVS p.13), ondermijnt jouw verklaringen. Indien jouw familie effectief een vrees heeft om op dermate ernstige wijze in de problemen te komen met de taliban, kan er verwacht worden dat ze veiligheidsmaatregelen zouden nemen om onder de radar te blijven. Dat dit tevens niet gebeurde, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw problemen.

Tot slot wenst het CGVS nog te wijzen op de beschikbare informatie betreffende gedwongen rekrutering door de taliban. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven (CGVS p.9-13), komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Op basis van voorgaande vaststellingen slaag je er niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat bij terugkeer naar Afghanistan in jouw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan.

Het document dat je neerlegde in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming buigt deze appreciatie niet om. Jouw taskara betreft een loutere aanwijzing van jouw identiteit, die hier op zich niet ter discussie hoeft te staan, doch dient hier wel een kanttekening bij geplaatst te worden. De afgiftedatum van jouw taskara is 22 dalwa 1397 (Afghaanse kalender – omgerekend 11 februari 2019), op de taskara staat genoteerd dat afgaand op jouw uiterlijk je zestien jaar oud bleek. Omgerekend naar dit jaar, 2023, zou je dan ook twintig jaar oud zijn. Deze bevinding is toch wel opmerkelijk.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit

heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsvername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding

zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot een zekere leeftijd (in dit kader dient opnieuw gewezen te worden op de opmerking betreffende de door jou neergelegde taskara) in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vangt aan met een beknopte theoretische toelichting over enkele van de door hem geschonden geachte beginselen en wijst er voorafgaand op dat de objectieve elementen, zoals de algemene toestand in

het land van herkomst, het lot van familieleden en het lot van andere personen in een gelijkaardige situatie, dienen door te wegen om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen.

Daarna wijst verzoeker op zijn kwetsbaar profiel. Hij wijst erop dat hij thans 17 jaar is en dat hij op 15-jarige leeftijd in België aankwam. Hiermee werd volgens hem onvoldoende rekening gehouden bij het opstellen van de vragen tijdens het onderhoud en bij de beoordeling van zijn asielaas. Ook hekelt hij dat pas anderhalf jaar later een beslissing werd genomen over zijn asielaas. Hij voert vervolgens een theoretisch betoog over het hoger belang van het kind.

Verzoeker stelt vervolgens te volharden in zijn relaas en gaat als volgt in op de motieven van de bestreden beslissing over zijn individuele vrees:

“Ten eerste: aangaande de gebeurtenissen in de winkel

De verwerende partij plaatst vraagtekens bij de houding van verzoeker en dat van zijn vader gedurende de maand voorafgaand aan het moment dat verzoeker effectief met taliban mee ging voor het herstellen van de motorfiets.

Verzoeker wist echter in die maand niet precies met wie hij te maken had. Hij gaf op zijn persoonlijk onderhoud dan ook mee dat talibanleden geregeld langskwamen, dat ze samen aten en samen praatten. Dat het een ongedwongen sfeer was en ze zich amicaal voordeden. Dat verzoeker en zijn vader hier uiteraard niets meer achter zochten op dit moment. Hoewel ze verzoeker aanmoedigden zich bij hen te vervoegen, was dit telkens tijdens één van deze gesprekken en voelde verzoeker zich hierdoor niet bedreigd.

Ook de vader van verzoeker zag geen graten in deze gesprekken. Hij adviseerde verzoeker niet teveel te luisteren naar wat de taliban allemaal zeiden. Reden waarom hij ook zijn zoon nietsvermoedend meestuurt om de bromfiets van taliban te herstellen.

Het is pas op dat moment dat verzoeker een concrete bedreiging mocht ontvangen. Hij kreeg namelijk 3 dagen om met de taliban mee te gaan om jihad te doen.

Reden waarom verzoeker vervolgens zijn vader inlichtte, waarna deze wel onmiddellijk de nodige maatregelen nam. Verzoeker mocht niet meer mee naar de winkel en werd naar zijn neef gestuurd.

Dat deze verklaringen wel degelijk geloofwaardig zijn.

Dat het CGVS ze ongeloofwaardig voorstelt.

Ten tweede: Wat betreft de persoonlijke vrees van verzoeker om gerekruteerd te worden

Verzoeker stelde dat taliban hem wilden rekruteren, zoals hij ook aangaf. Ze hebben hem een maand lang, bijna dagelijks, verteld over jihad.

Uiteraard weet verzoeker niet wat taliban met hem van plan zou zijn, maar dat het niet is met vredelievende bedoelingen, dat spreekt voor zich.

Verzoeker werd geïnviseerd door de taliban. Hij wist echter niet waarom de taliban hem viseerde.

Dat verzoeker wel degelijk zicht gaf op de rekruteringsmethoden van de taliban. Dat hij meedeelde dat taliban eerst jongeren trachtten te motiveren en aanmoedigen om zich bij hen aan te sluiten. Dat ze pas geweld en dwang gebruiken als de jongeren weigeren vrijwillig aan te sluiten.

Dat dit zich ook zo uitte bij verzoeker. Dat ze een maand lang langskwamen bij verzoeker en zijn vader om hen op een amicale manier in te lichten over jihad en de islam. Dat verzoeker vervolgens werd bedreigd. Dat de vader van verzoeker tenslotte werd geslagen.

Dat ook deze methodes worden belicht in de beschikbare informatie.

De taliban waren op dat moment nog in hevige strijd met de overheidstroepen. Ze hadden dus nood aan nieuwe en jonge manschappen die in het conflict konden worden ingezet.

De verzoeker vreesde ingezet te worden als ‘kanonnenvlees’ daar de taliban ervoor bekend stond kinderen aan de frontlinie op te stellen tijdens het conflict. Zie bijvoorbeeld: <https://www.hrw.org/news/2021/09/20/our-opportunity-end-talibans-use-child-soldiers>, eigen markeringen:

“(…)”

Dat minderjarige jongens betere manschappen zijn.

Dat de verzoeker echter weigerde met de taliban mee te gaan en dat verzoeker zijn leven vreest.

Dat verzoeker ook om deze reden het land verliet.

Bovendien nam de taliban in tussentijd de macht over in Afghanistan.

Dat de taliban het op heden voor het zeggen heeft en het grootste conflict achter de rug lijkt te zijn waardoor rekrutering niet meer noodzakelijk is. Echter, niets is minder waar : er wordt vastgesteld dat het aantal minderjarigen die worden gerekruteerd sinds de machtsovername hoger is dan voorheen!

Dit kan tevens worden gelezen in een artikel van de European Union Agency for Asylum (EUAA), geraadpleegd via <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2021/283-child-recruitment>, eigen markeringen :

“(…)”

Vooreerst wenst de verzoeker op te merken dat de rekrutering van jonge strijders een gangbare praktijk was in Afghanistan.

Hij ondersteunt deze stelling met een rapport van de Nederlandse Overheid, zie <https://www.government.nl/binaries/government/documenten/reports/2022/03/28/country-of-origin-information-report-afghanistan-march-2022/afghanistan-aab-2022-en.pdf>, pg 30 - eigen markeringen :

(...)

Dat de jonge verzoeker diende te vertrekken, uit vrees te worden gerekruteerd én uit vrees voor zijn leven. Alwaar het CGVS nog stelt dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk geviséerd zou worden.

Verzoeker gaf aan dat hij ongeschoold was, doch een kennis had van het herstellen van motorfietsen.

Bovendien is ook al gebleken dat taliban iedereen aanspreekt.

Dat het CGVS bovendien stelt dat uit de informatie blijkt dat taliban zelden gebruikt maakt van gedwongen rekrutering.

Dat dit net bevestigd wat verzoeker hierover verklaarde, namelijk dat eerst werd gepoogd jongeren te overtuigen vrijwillig aan te sluiten.

Dat wanneer iemand weigerde, hij vervolgens werd gedood.

Dit toont dat verzoeker bij terugkeer weldegelijk een enorm risico loopt.

Tenslotte: aangaande de leeftijd van verzoeker

Het CGVS zaait verwarring omtrent de leeftijd van verzoeker.

Dat dit echter niet de bevoegdheid is van het CGVS.

Verzoeker heeft een leeftijdstest ondergaan, waaruit bleek dat hij minderjarig was. Op heden is verzoeker nog steeds minderjarig."

Aangaande zijn toekomstgerichte vrees stelt verzoeker dat rekening moest worden gehouden met zijn specifieke profiel, waarbij hij de volgende toelichting verschaft:

"Dat verzoeker zich daarenboven in een kwetsbare positie bevindt omwille van zijn jonge leeftijd, Afghanistan heeft verlaten en sedertdien in "Westerse" landen verbleef.

Hij verblijft dus enige tijd in Europa.

Verzoeker voelt zich één met de Belgische maatschappij alwaar hij alle kansen grijpt.

Hij was ongeschoold toen hij in België aankwam. Sinds hij in België is, gaat verzoeker plichtsbewust naar school. Dit verloopt zeer goed. Zo deelde de school ook mee aan zijn voogd op de ouderavond.

Hij doet ontzettend zijn best, ondanks dit geen evidentie is, gelet op het feit dat verzoeker nooit eerder naar school ging.

Verzoeker legt dan ook met trots zijn schoolrapporten voor, alsook zijn diploma van OKAN, een verslag en een eindadvies (zie stukken 2-5)

Hij voegt ook enkele foto's toe van zijn activiteiten op school (zie het stuk 6)

Wat het overnemen van de Westerse waarden betreft, dit is moeilijk documentair te staven. Het is aan het CGVS, in het kader van de samenwerkingsplicht, verzoeker hieromtrent te bevragen. Verzoeker legt immers minstens begin van bewijs voor.

Zo blijkt uit de verklaringen afgelegd op zijn persoonlijk onderhoud:

"(...)" (eigen onderlijning)

Hieruit blijkt duidelijk een verandering in het denken van verzoeker. Hij is zich bewust van de vrijheden hier in België. Zijn zus en zelfs zijn broer kunnen in Afghanistan niet naar school gaan en hier zijn zijn ogen opengegaan. Hier leert hij dat het anders kan.

Terugkeren zou dan ook heel moeilijk zijn voor hem, hij zou zich niet meer kunnen aanpassen in Afghanistan, ook dit geeft hij aan tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

"(...)" (eigen onderlijning).

Overigens is verzoeker nooit naar school gegaan in Afghanistan, noch naar de madrassa.

De Afgaanse waarden en normen zijn zeker niet zo diepgeworteld bij verzoeker. Te meer daar hij op 14-15-jarige leeftijd Afghanistan al verliet.

In de UNHCR guidelines van 2018 werd reeds aangestipt dat terugkerende Afghansen die gezien worden als 'verwesterd' en dat zij als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging moeten worden beschouwd (Zie UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html, 46-47.).

Het kan evenwel niet ontkend worden dat de verzoeker minstens als Westers zal worden bestempeld bij een terugkeer naar Afghanistan.

Dat de Taliban nu ook in de regio van verzoeker de macht volledig heeft overgenomen.

Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" wijst erop dat personen die in het buitenland asiel aanvragen worden aanzien in het land van herkomst als christenen of nog atheïsten. En dit zelfs indien dit niet daadwerkelijk het geval is! Verschillende rapporten wijzen immers op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering. (zie EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 3-4, stuk 2)

Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders effectief heeft vervolgd.

Vermeld EASO-rapport verwijst bijvoorbeeld naar twee terugkeerders uit Australië die werden vermoord door de Taliban omwille van hun verblijf in een ongelovig land. (zie EASO rapport p 12)

Het Nansen rapport 2021/11

(<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>) somt een verdere waslijst aan incidenten op en maakt melding van twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor 'de ongelovigen'. En verwijst verder het rapport van de Refugee Support Network waar onder andere melding wordt gemaakt over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de Taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had. (zie het vermeld rapport p 15 e.v.)

Dat verzoeker via de luchthaven met Belgische documenten zou terugkeren.

Het is dan ook alles behalve redelijk te noemen dat het CGVS durft te stellen dat verzoeker geen elementen in concreto zou aanhalen.

Maar zelfs het louter aanwezig zijn geweest in een Westers land, zeker voor zo'n lange periode op jonge leeftijd, is voor taliban voldoende om verzoeker als ongelovige te beschouwen.

Onthoofding, gevangenneming en mishandelingen zijn weldegelijk daden van vervolging.

Het Nansenrapport maakt niet enkel melding van geweld door de Taliban als daad van vervolging omwille van (veronderstelde) verwestering maar ook bijvoorbeeld afpersing door de Taliban.

In vele asiëldossiers heeft CGVS reeds beslist dat afpersing een daad van vervolging uitmaakt of een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel kan uitmaken (zie CGVS 13.01.2016, T. Vreemd, 2016, 208).

Verder stelt het rapport ook dat dergelijke Afghanen riskeren slachtoffer te worden van geweld en verstoting van de Afghaanse gemeenschap (als bijkomende actor van geweld).

(zie p. 17 e.v. en p. 27 e.v. voornoemd rapport) Dit kunnen weldegelijk ook daden van vervolging uitmaken.

Het CGVS stelt dat de mate van waarschijnlijkheid van vervolging afhangt van risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon zonder eventueel deze criteria toe te passen in casu.

Is er een verhoogd risico door de herkomstregio? Is de duurtijd van verblijf in buitenland van verzoeker lang genoeg? Had verzoeker een conservatieve omgeving? Wat is de perceptie van de genderrollen binnen zijn familie?

Welnu, er wordt gesteld in hogergenoemd nansenrapport dat het vooral jonge Afghanen, wie in hun jonge jaren in het buitenland verbleven vervolging riskeren omdat men ervan uitgaat dat zij door hun leeftijd erg beïnvloedbaar zijn.

Daarenboven zou verzoeker logischerwijze terugkomen via de luchthaven in bezit van de nodige reisdocumenten. Hierdoor alleen al zal zijn verblijf in het buitenland boven water komen.

Al deze factoren zijn risicobepaalde factoren in casu die de waarschijnlijkheid van vervolging moeten bijtreden.

De EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 stelt hierover het volgende

"(...)"

(p 76-78 file:///C:/Users/User/Desktop/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf)

Verzoeker verwijst tevens naar het arrest van Uw Zetel dd. 30.10.2019 waarin de weigeringsbeslissing m.b.t. een Afghaanse betrokkene reeds werd vernietigd omwille van zijn verblijf in het buitenland en vermeende verwestering en dit zelfs voor de machtsovername. (zie https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a228243.an_.pdf) En verder naar het arrest dd. 27.11.2020 waarin de Afghaanse betrokkene werd erkend als vluchteling, tevens nog voor de machtsovername. (zie https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a245004.an_.pdf)

Intussen werden er reeds meerdere Afghanen erkend door Uw Zetel sedert de machtsovername op grond van (gepercipieerde) verwestering, zie o.a.: arrest dd. 12.12.2022 (AR 278 653).

De betrokken partij werd in deze zaak de betrokken partij erkend als vluchteling omwille van de (gepercipieerde) verwestering en het gevaar dat dit kan betekenen bij een terugkeer meer het feit dat ze op vrije jonge leeftijd Afghanistan verliet, het jarenlange verblijf & integratie in Europa, haar regio van afkomst in Afghanistan.

M.a.w. :

Dat Afghaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij worden gezien als onislamitisch, pro-regeringsgezind (regering van voor de machtswissel) of als zelfs spionnen.

Dat zelfs louter lang verblijf in een Westers land ipso facto problematisch zijn bij terugkeer.

De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging, onder meer geweld door de Taliban, familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen.

Verzoeker kwam als minderjarige aan in Europa en verliet Afghanistan als minderjarige. Verzoeker is op heden nog steeds minderjarig!

Verzoeker stoort zich dan ook mateloos aan het feit dat hij gelijkaardige elementen in concreto aanreikt, die in de lijn liggen met de risico bepalende omstandigheden die het CGVS zelf vooropstelt maar het CGVS verder geen afweging in concreto maakt met de aangereikte elementen en zich beperkt tot het copy pasten van haar standaardmotivering.

- Verzoeker reisde naar België als vijftienjarige, wat betekent dat de gebeurtenissen waarvoor hij vluchtte zijn voorgevallen nog voor die leeftijd;*
- Op heden is verzoeker nog steeds minderjarig;*
- Dat verzoeker handig is met het herstellen van motorfietsen en omwille van die reden werd gevisieerd door de taliban;*
- Verzoeker woont al 1,5 jaar in België;*
- Verzoeker heeft de Westerse waarden en normen overgenomen;*
- Verzoeker bevindt zich op het ogenblik van de belangrijkste periode in zijn persoonlijke ontwikkeling in België;*
- Verzoeker gaat hier inmiddels anderhalf jaar naar school en spreekt al een mondje Nederlands.*

Uw Zetel erkende reeds de nood aan bescherming n.a.v. (vermeende) verwestering voor Afghanen in verschillende arresten.

Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging significant groter geworden gelet op de strikte interpretatie van de Sharia dat de Taliban hanteert.

Een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afghaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een enorm groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.

Dat er in hoofdte verzoeker nog een tal van bijkomende risico verhogende factoren zijn.

Het onderzoek van de vluchtelingenstatus vereist dan ook een toekomstgericht onderzoek, hetgeen het CGVS in casu helemaal niet adequaat heeft verricht.

Dit is in het licht van hogervermelde informatie niet ernstig te noemen. De objectieve landeninformatie en het lot van andere personen in een gelijkaardige situatie is een voldoende indicatie!

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN Vluchtelingenverdrag."

Wat betreft de subsidiaire bescherming wijst verzoeker er vooreerst in het algemeen op dat de taliban in Afghanistan aan de macht zijn en dat hij daardoor een reëel gevaar loopt. Verzoeker gaat daarbij uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij meent ook dat er *in casu* persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die zijn risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen en wijst er in dit verband op dat hij beschuldigd werd van diefstal. Ook gaat hij uitvoerig in op de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, waarbij hij meent dat deze situatie overwegend door de taliban wordt veroorzaakt.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden schoolrapporten (stuk 2), een diploma van het onthaalonderwijs voor anderstalige kinderen (OKAN) (stuk 3), een verslag van OKAN (stuk 4), een eindadvies van OKAN (stuk 5) en foto's van verzoekers schoolactiviteiten (stuk 6) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 18 januari 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan de "Afghanistan - Country Focus" van EUAA van december 2023, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023 en aan de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met vijf verklaringen (stukken 1-5) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat bij terugkeer naar Afghanistan in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zou bestaan nu (i) er vraagtekens worden geplaatst bij zijn houding en deze van zijn vader gedurende de maand die vooraf ging aan het moment dat hij effectief met de taliban meeking voor het zogenaamde herstel ter plekke van de motorfiets, (ii) het totaal niet aannemelijk is dat zijn vader hem meestuurt met de taliban om hun motorfiets te herstellen, (iii) het door hem geschetste vervolg afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid daar dit niet in verhouding staat met de bedreigingen door de taliban en ook de houding van zijn familieleden in het kader van de geuite bedreigingen niet aannemelijk is, (iv) uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en hij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban en (v) het document dat hij neerlegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming deze appreciatie niet ombuigt, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven

van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban, die wilden dat hij deelnam aan hun *jihad*.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure een fotokopie van zijn *taskara* neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten'). Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

"Jouw taskara betreft een loutere aanwijzing van jouw identiteit, die hier op zich niet ter discussie hoeft te staan, doch dient hier wel een kanttekening bij geplaatst te worden. De afgiftedatum van jouw taskara is 22 dalwa 1397 (Afghaanse kalender – omgerekend 11 februari 2019), op de taskara staat genoteerd dat afgaand op jouw uiterlijk je zestien jaar oud bleek. Omgerekend naar dit jaar, 2023, zou je dan ook twintig jaar oud zijn. Deze bevinding is toch wel opmerkelijk."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verwarring zaait omtrent zijn leeftijd nu hij zelf degene is die hierover verwarring zaait door enerzijds te verklaren dat hij minderjarig is en anderzijds een identiteitsdocument voor te leggen waaruit zou blijken dat hij meerderjarig is. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke grond het CGVS niet bevoegd zou zijn om zulke opmerkelijke bevinding vast te stellen. Hiermee betwist de commissaris-generaal immers nog niet dat verzoeker minderjarig is.

Hoe dan ook kan, gelet op het voorgaande, niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde *taskara* volstaat om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, plaatst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht de volgende vraagtekens bij verzoekers houding en deze van diens vader gedurende de maand voor het moment dat hij effectief met de taliban meeding om zagezegd een motorfiets te herstellen:

"Je geeft aan dat in deze maand de taliban reeds verschillende keren naar de winkel van jouw vader was gekomen en jou gedurende deze maand, je spreekt over een vijftiental keer, aansprak over de jihad (CGVS p.9-11). Uit jouw verklaringen blijkt dat het duidelijk voor jou was dat ze jou wilde overtuigen om deel te nemen aan hun jihad. Zo zeg je "Het verhaal was zich elke dag aan het herhalen. En ze waren daar bijna elke dag aanwezig. Ze begonnen met zeggen, je bent jong, je moet met ons jihad doen. ... Ze waren dat bijna altijd aan het vragen. Ze wilden alles in mijn hersenen neerschrijven. Als ik jihad doe, dan samen met mijn vader, ga ik naar het paradijs. Ze waren constant, elke dag, deze woorden aan het herhalen." (CGVS p.9). Zowel jij als jouw vader wilden hier niet op ingaan en dit lieten jullie verstaan aan de taliban (CGVS p.9, 11). Uit het feit dat de taliban telkenmale terugkwam, blijkt dat het voor hen menens was jou en jouw vader op andere gedachten te brengen. In het licht hiervan vindt het CGVS het door jullie gestelde gedrag en reactie hierop niet aannemelijk. Gezien het risico dat boven jouw hoofd hing om nog meer aan deze oproepen blootgesteld te worden en hier eventueel wel eens onvankelijk voor te kunnen worden, kan er verwacht worden dat je blootstelling aan de taliban dan ook hardnekkig zou vermeden worden. Met andere woorden dat je niet meer naar de winkel zou komen, alsook dat jouw vader daadkrachtig zou optreden en hierop zou aansturen. Uit jouw verklaringen blijkt evenwel dat jouw vader eerder een lakse houding aannam. Zo zeg je "Mijn vader zei, je mag niet meer met hen spreken. Als ze hier zijn, zet je aan de kant binnen de winkel. (CGVS p.11). Dat je vader niet daadkrachtiger optrad en je niet aanmaande niet meer naar de winkel te komen, wat de meest effectieve manier was om verdere blootstelling te vermijden, is niet aannemelijk. Jou hiermee geconfronteerd om welke reden je telkens opnieuw naar de winkel ging, zeg je "Ik moest voedsel aan mijn vader brengen. ... Daar had hij niets om te koken en voedsel op te warmen. In de ochtend was het nog niet klaar, mijn moeder kookte later." (CGVS p.11). Het hoeft niet te verwonderen dat dit kant noch wal raakt, gezien het risico dat boven jouw hoofd hing. Jouw moeder was immers ook op de hoogte van wat er zich afspeelde (CGVS p.11), indien de maaltijd van jouw vader het probleem was, kan er verwacht worden dat het niet al te moeilijk zou geweest zijn hierop in te spelen. Het hoeft niet te verwonderen dat jullie houding en reactie de door jouw beweerde problemen ondermijnt.

In het verlengde hiervan is het totaal niet aannemelijk dat jouw vader jou meestuurt met de taliban om hun motorfiets te herstellen. Gezien wat er zich de voorbije maand had afgespeeld en gezien hun herhaaldelijke

vraag om deel te nemen, waren er voldoende signalen om te vermoeden dat ze jou verder zouden blijven viseren. Dat jij dan door jouw vader, alleen, meegestuurd werd om de motorfiets te herstellen, doet volledig afbreuk aan de door jouw beweerde vrees. Als reden om dewelke je meeging zeg je "Ze vroegen het aan mijn vader, mijn vader was aan het eten en hij had werk te doen, er waren nog andere klanten ook. Ze moesten bediend worden. Mijn vader vroeg me, ga gewoon even om te kijken wat het probleem was aan de motorfiets" (CGVS p.11). Je geeft aan dat jouw vader niet vreesde dat ze jou opnieuw gingen confronteren met hun vraag tot deelname aan de jihad omdat hij hen had aangegeven jou met rust te laten en ze klaarblijkelijk hiermee akkoord gegaan waren (CGVS p.11-12). Uit het feit dat ze de moeite namen om een vijftiental keer jullie aan te spreken om deel te nemen aan de jihad, blijkt dat het voor hen menens was en ze zich niet zonder meer verzoenden met een weigering deel te nemen. In het verlengde hiervan slaat het dan ook nergens op dat jouw vader plots geen vrees meer zou hebben. Er kan verwacht worden dat jullie zich dan ook zeer voorzichtig zouden opstellen en dat het dan ook uit den boze was je alleen op pad met de taliban te sturen. Het hoeft niet te verwonderen dat de door jou geschetste gang van zaken niet aannemelijk is."

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij in die maand niet precies wist met wie hij te maken had. Nog daargelaten de vraag of hij in de context van de veiligheidssituatie in zijn land kon vermoeden dat het om taliban ging, kan hij er niet omheen dat het personen waren die hem telkens vroegen om met hen *jihad* te doen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dat verzoeker en zijn vader hier niets meer achter zochten en dat verzoeker zich hierdoor niet bedreigd voelde en dat verzoekers vader verzoeker nietsvermoedend meestuurde om de bromfiets van de taliban te herstellen, is in de veiligheidscontext van Afghanistan – verzoeker stelt hierover zelf in zijn verzoekschrift dat de taliban op dat moment nog in hevige strijd waren met de overheidstroepen – en de context van de herhaalde vragen om mee *jihad* te voeren allerminst aannemelijk. Dat de sfeer waarin dit telkens gevraagd zou zijn ongedwongen en amicaal zou zijn geweest, doet hieraan geen afbreuk. Ook verzoekers jonge leeftijd op het moment van de beweerde feiten kan zijn houding – en *a fortiori* die van zijn vader – niet verklaren. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging zou hebben.

Zo wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd dat ook het door verzoeker geschetste vervolg van de gebeurtenissen nadat hij met de taliban was meegegaan afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid:

"Je geeft aan dat de commandant je met een niet mis te verstane boodschap had laten gaan. Zo zeiden ze "Na drie dagen komen we naar jouw winkel en gaan we de winkel overnemen als je niet meegaat. Als je niet zal terugkeren, dan gaan we jouw moeder en vader vermoorden." (CGVS p.12). Je doet uitschijnen dat de taliban zware gevolgen zou koppelen indien je niet zou ingaan op hun eis om deel te nemen aan de jihad. Indien de taliban jou effectief op dermate wijze zou viseren, kunnen er, gezien hun ernstige bedreigingen, zware gevolgen verwacht worden bij het niet ingaan op hun eis. Het door jouw geschetste vervolg staat evenwel niet in verhouding met hun bedreigingen. Zo blijkt uit jouw verklaringen dat jouw vader de taliban kon afwimpelen door een smoes te verzinnen dat je ziek was, toen ze twee dagen nadat je door hen meegelokt was, naar zijn winkel kwam. De dag daarop volgend, een vrijdag toen de winkel gesloten was, kwam de taliban naar jouw ouderlijke huis. Toen jouw vader opnieuw zei dat je ziek was, werd hij geslagen, doch vertrokken ze zonder meer met de boodschap "Als de jongen niet terugkeert, dan zullen we je niet met rust laten." (CGVS p.13). Alzo lieten ze het initiatief volledig bij jullie liggen. Indien het effectief voor hen menens was en indien ze het effectief op jou hadden gemunt, kan er verwacht worden dat de taliban, zoals ze eerder hadden bedreigd, meer effectieve manieren zouden inzetten om druk op jou en jouw familie uit te oefenen. Deze lakse houding van de taliban zette zich ook voort na jouw vertrek. Je zegt "Dan zijn ze ongeveer twee keer naar huis gegaan, ze hebben daar voedsel gegeten en dan hebben ze de borden en spulletjes kapot gemaakt en gebroken." (CGVS p.13). Wederom een element dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door jouw geschetste problemen. Indien ze jou effectief viseerden en indien ze jou en jouw familie wilden straffen voor het feit dat je niet deelnam aan de jihad, zoals de commandant duidelijk verwoord had, kunnen er zwaardere problemen verwacht worden. De commandant had immers letterlijk ermee bedreigd jouw ouders te vermoorden. Bovendien blijkt dat jouw vader momenteel nog steeds in de winkel werkt (CGVS p.6), wat tevens een opmerkelijk gegeven is in jouw geschetste asielrelaas, gezien de eerdere dreigementen van de commandant. Het hoeft niet te verwonderen dat door voorgaande bevindingen jouw beweerde problemen sterk ondermijnd worden. In het licht van voorgaande dient bovendien opgemerkt te worden dat de houding van jouw familieleden in het kader van de geuite bedreigingen niet aannemelijk is. De vaststelling dat jouw familie op jullie oorspronkelijke verblijfplaats bleef wonen en jouw vader zonder meer sinds de dag nadat je was meegelokt opnieuw naar de winkel ging (CGVS p.13), ondermijnt jouw verklaringen. Indien jouw familie effectief een vrees heeft om op dermate ernstige wijze in de problemen te

komen met de taliban, kan er verwacht worden dat ze veiligheidsmaatregelen zouden nemen om onder de radar te blijven. Dat dit tevens niet gebeurde, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw problemen."

Verzoeker voert aan dat zijn vader na de concrete bedreiging "wel onmiddellijk de nodige maatregelen nam" en licht toe dat hij niet meer mee naar de winkel mocht en naar zijn neef werd gestuurd. Hij verklaart hiermee evenwel nog steeds de houding van zijn familieleden niet. Dat zijn familie op hun oorspronkelijke verblijfplaats bleven wonen en dat zijn vader sinds de dag van de bedreigingen zonder meer opnieuw naar zijn winkel ging, is moeilijk in overeenstemming te brengen met de doodsb bedreigingen indien verzoeker niet met de taliban zou meegaan om *jihad* te voeren en doet in ruime mate afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door verzoeker voorgehouden vrees. Bovendien laat verzoeker de overwegingen met betrekking tot de lakse houding van de taliban die niet te verzoenen is met de door hun commandant geuite bedreigingen volledig ongemoeid. Aldus doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier.

Daarbij komt nog het volgende:

"Tot slot wenst het CGVS nog te wijzen op de beschikbare informatie betreffende gedwongen rekrutering door de taliban. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven (CGVS p.9-13), komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Op basis van voorgaande vaststellingen slaag je er niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban."

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met objectieve gegevens, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn persoonlijke vrees om gerekruteerd te worden en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Door nog te stellen dat hij niet weet wat de taliban met hem van plan zouden zijn, maar dat het voor zich spreekt dat het niet is met vredelievende bedoelingen, maakt verzoeker nog steeds niet *in concreto* aannemelijk dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker verduidelijkt niet – op welke wijze het gegeven dat verzoeker ongeschoold was, doch een kennis had van het herstellen van motorfietsen kan verklaren dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze. Door verder nog te stellen dat de taliban iedereen aanspreken, lijkt verzoeker eerder te bevestigen dat individuele en gedwongen rekrutering zoals door hem werd beschreven slechts zelden voor komt in Afghanistan.

Verzoeker voert nog aan dat hij meedeelde dat de taliban eerst jongeren trachtten te motiveren en aanmoedigen om zich bij hen aan te sluiten en dat ze pas geweld en dwang gebruiken als de jongeren weigeren zich vrijwillig aan te sluiten, zoals ook bij hem gebeurde, doch hij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de overwegingen in de bestreden beslissing dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, waarbij een beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, en dat individuele en gedwongen rekrutering slechts zelden voorkomt feitelijk onjuist zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat de taliban op dat moment nog in een hevige strijd waren met de overheidstroepen en dus nood hadden aan nieuwe en jonge manschappen die in het conflict konden worden ingezet, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die zeer moeilijk in overeenstemming te brengen is met zijn houding en deze van zijn vader gedurende de maand voor het moment dat hij effectief met de taliban meeging om zagezegd een motorfiets te herstellen. Zij zouden er namelijk niets achter hebben gezocht dat talibanleden binnen een

periode van een maand ongeveer 15 keer langskwamen om verzoeker aan te moedigen om zich bij hen te voegen en met hen mee *jihad* te voeren.

Het betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker wijst er nog op dat hij thans 17 jaar is en dat hij op 15-jarige leeftijd in België aankwam en dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden bij het opstellen van de vragen tijdens het onderhoud en bij de beoordeling van zijn asielrelaas. Hij laat evenwel na te concretiseren welke vragen niet geschikt zouden zijn geweest voor iemand van zijn leeftijd en op welke wijze bij de beoordeling van zijn relaas geen rekening zou zijn gehouden met zijn jonge leeftijd. De Raad wijst er nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure voor internationale bescherming. Ook werd verzoeker op 19 april 2023 op het CGVS gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier. Ten slotte merkt de Raad nog op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Voorts wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift nog op dat de taliban in tussentijd de macht overnamen in Afghanistan en dat er wordt vastgesteld dat het aantal minderjarigen die worden gerekruteerd sinds de machtsovername hoger is dan voorheen. Dit kan evenwel niet blijken uit de informatie waaruit hij citeert in zijn verzoekschrift. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle minderjarigen of jongvolwassenen in Afghanistan het slachtoffer worden van rekrutering door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker zijn problemen met en vrees voor de taliban die hem wilden rekruteren om mee met hen *jihad* te voeren niet aannemelijk maakt.

Voor zover verzoeker in het onderhavige verzoekschrift nog hekelt dat er pas anderhalf jaar na zijn aankomst een beslissing werd genomen over zijn asielverzoek, wordt er op gewezen dat hij niet aantoon – en de Raad ziet niet in – welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en het beweerde risico op ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn aanvraag, zoals bijvoorbeeld omtrent de aangevoerde verwestering. Voor het overige is de loutere lange duur van de procedure in het kader van het verzoek om internationale bescherming in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn namelijk geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten of opleggen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban die hem wilden rekruteren om mee met hen *jihad* te voeren.

Verder verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa. Hij stelt dat hij zich één voelt met de Belgische maatschappij "*alwaar hij alle kansen grijpt*" en wijst er op dat Afghaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spionnen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de door de taliban gehanteerde zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (*ibid.*, p. 24).

De taliban, die de *Deobandi*-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa's* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94 en 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze gebeden bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het laten groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 24). Er bestaan ook lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie de beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48, en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december

2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 27). Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens een professor aan de *American University of Afghanistan* op dat bij het uitspreken van lijfstraffen een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ‘*ad hoc*’-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (*ibid.*, p. 27).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, “Afghanistan, Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 98). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met ‘immorele inhoud’ te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “Afghanistan, Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in het rapport “Afghanistan targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51, voetnoot 476: TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 december 2021). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de

voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (*ibid.*, p. 55, voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus, *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als 'verwesterd' worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen'.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afgaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afgaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 18 januari 2024 doet niet anders besluiten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen afweging *in concreto* maakt van de aangereikte elementen, maar zich beperkt tot het *copy pasten* van zijn standaardmotivering, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing:

“In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot een zekere leeftijd (in dit kader dient opnieuw gewezen te worden op de opmerking betreffende de door jou neergelegde taskara) in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Ondanks het feit dat verzoeker volgens zijn verklaringen op 15-jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten – volgens de door hem neergelegde *taskara* moet hij toen ouder zijn geweest – en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Hij heeft immers het grootste deel van zijn tienerjaren in Afghanistan doorgebracht. Bovendien spreekt verzoeker Pashtou (adm. doss., stuk 7, Deel ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’) en gaat hij in België naar de moskee (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Ook verklaarde hij dat zijn ouders nog in hun dorp in Afghanistan wonen en dat hij nog elke week of twee weken contact heeft met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 6-7), zodat er kan worden van uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een familiaal netwerk heeft. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht nog op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dat hij in Afghanistan nooit naar school zou zijn gegaan, werpt hier geen ander licht op.

Hoewel het voorgaande uiteraard niet wegneemt dat verzoeker op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van twee jaar in België kan niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is of door zijn omgeving als dusdanig zou worden gepercipieerd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten van het OKAN blijkt dat verzoeker OKAN-onderwijs volgde en op 29 juni 2023 een diploma behaalde en dat hem geadviseerd wordt om naar het volwassenenonderwijs te gaan. In deze stukken wordt (onder meer) gesteld dat verzoeker een stille rustige werker, een teamspeler en een respectvolle leerling is die goed probeert mee te werken en die behulpzaam is, maar ook dat zijn inzet op schoolgebied wat aangescherpt zou kunnen worden, dat hij de woordenschat onvoldoende studeert en dat hij niet studeert in de huiswerkklas, zelfs nadat er met de pleegzorg werd afgesproken om de huiswerkklas actief te volgen (stukkenbundel verzoeker, stukken 2-5). Dat verzoeker zich één voelt met de Belgische maatschappij, kan hier niet uit blijken. Dit blijkt evenmin uit de foto’s die verzoeker voorlegt van zijn schoolactiviteiten (*ibid.*, stuk 6).

Uit de verklaring van zijn werkgever die hij bij zijn aanvullende nota voegt, blijkt dat verzoeker ieder weekend werkt in een restaurant en een plichtsbewuste en aangename werknemer is op wie ze kunnen rekenen (aanvullende nota verzoeker, stuk 1). In de andere verklaringen die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, wordt (onder meer) gesteld dat hij fitnest, dat hij soms naar de discotheek gaat, dat hij voor het schooljaar 2023-24 is ingeschreven als regelmatige leerling in de 'BENO-klas' en al veel vooruitgang heeft gemaakt doorheen het schooljaar, dat hij veel moeite doet om zich te integreren in onze maatschappij, dat hij zeer sportief is en alles doet om Nederlands te leren – ook ter terechtzitting blijkt dat verzoeker behoorlijk Nederlands spreekt –, dat hij naar wedstrijden van BCO Oostende gaat kijken en dat hem een mooie toekomst staat te wachten in België (*ibid.*, stukken 2-5). De Raad wijst erop dat dit alles weliswaar lovenswaardig is en aantoont dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van – onder meer – het school lopen, zijn werk, zijn sport en het in enige mate beheersen van een landstaal, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het bewind van de taliban, hun strikte interpretatie van de *sharia* en de mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Paktia als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij via de luchthaven met Belgische (reis)documenten zou terugkeren, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verder wijst de Raad er op dat de controleposten in Afghanistan vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan", augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer '*professionals*' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Uit niets blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn geen concrete indicaties die daarop wijzen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad – in het bijzonder de arresten met nrs. 228 243, 245 004 en 278 653 van respectievelijk 30 oktober 2019, 27 november 2020 en 12 december 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als

vervolgung. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die ongeveer twee jaar in België is, zijn vormende jaren voor een groot deel in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban die hem wilden rekruteren om mee met hen *jihad* te voeren en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld

in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor"*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zoverre hij aangeeft dat de precaire humanitaire situatie (overwegend) wordt veroorzaakt door het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de *sharia*, en in zoverre hij daarbij verwijst naar de analogie die in een rapport van Nansen wordt gemaakt met de situatie van het bewind van *al-Shabaab* in Somalië en het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*vermindert*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (*ibid.*, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens vonden er in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 925 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers in die periode wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (*ibid.*, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (*ibid.*, p. 29-30). In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (*ibid.*, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, “*Afghanistan. Security Situation*”, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED’s-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgedebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio’s van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio’s (EUAA, “*Afghanistan: Country Focus*”, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan: Country Focus*” van EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Paktia. De Raad stelt vast dat voor de provincie Paktia geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt verder geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 18 januari 2024 neergelegde aanvullende nota).

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Ook de verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel is in deze niet dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN